

περί αὐτοῦ ἱστορουμένων εἶναι ἡ τοῦτο. Ὅτε ὁ Ἀλυσάτης, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ἐπολιόρχει τὴν Πριήην, ὁ Βίας ἐπάχυνε δύο ἡμίονους, ἡ τὰς ἔστειλεν ἔξω εἰς τὸ Λυδικὸν στρατόπεδον. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τὴν εὐεξίαν τῶν ζώων, ἐξεπλάγη ἡ ἡθύνθησε, συμπεραίνων ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ἀφθονία τροφῶν εἰς τὴν πόλιν. ὅθεν ἔστειλε μηνυτὴν νὰ πραγματοποιῇ περὶ εἰρήνης. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, παρήγγειλεν ὁ Βίας εἰς τὴς συμπολίτας του νὰ κάμωσι σωρούς ἀπὸ ἄμμου, καὶ νὰ τοὺς σκεπάσωσι μὲ ὀλίγον σῖτον. Ἐφρόντισε δὲ νὰ ἴδῃ ὁ μηνυτὴς τοὺς σωρούς τούτους· ὁ ὁποῖος φυσικὰ, ἐπιστρέφας, παρέστησε τὴν ἀφθονίαν τῆς πόλεως εἰς τρόπον, ὥστε ὁ Ἀλυσάτης ἐδέχθη ἀμέσως ἄρθρα εἰρήνης. Παρόμοιόν τι διηγείται ὁ Ἡρόδοτος περὶ τοῦ Θρασυβούλου, τυράννου τῆς Μιλήτου (ἀ. 21, 22.) Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς (ἀ. 27.) ἱστορεῖ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βίας ἢ ὁ Πιττακὸς ἐμπόδισε τὸν Κροῖσον τοῦ νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τῶν Ἑλληνικῶν νήσων. Εἶναι δὲ τὰ διηγημάτια ταῦτα ἀξιοσημεῖωτα, ἐπειδὴ μᾶς δεικνύουν τί πρέπει νὰ φρονώμεν περὶ τῶν Ἑπτὰ Σοφῶν. Δὲν ἦσαν φιλόσοφοι κατὰ τὴν σημερινὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀνδρωποὶ δηλαδὴ ἐντὸς σχολημένοι περὶ τὸ θεωρητικὸν μέρος τῶν ἐπιστημῶν· διότι μόνος ὁ Θαλῆς ὑπῆρξε τοιοῦτος· ἀλλ' ἀπλῶς ἄνδρες μεγάλῃν χαίροντες ὑπόληψιν διὰ ἠθικὰς, πολιτικὰς, ἢ νομοθετικὰς γνώσεις, ὡς ὑπῆρχαν τότε. Ὅθεν καὶ τὰ σωζόμενα ὀλίγα τῆς σοφίας αὐτῶν λείψανα περιλαμβάνονται εἰς συντόμους, οὐσιώδεις γνώμας, ἢ ἔννοια τῶν ὁποίων ὡς ἐπιτομειῶν εἶναι εἰς ἡμᾶς τόσον πασίγνωστος, ὥστε νὰ τὰς θεωρῶμεν ὡς αὐτοφανεῖς προτάσεις, καὶ νὰ τιμῶμεν ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος τὴν ἀξίαν ἐκείνων, οἵτινες πρῶτοι τὰς ἀπῆγγιλαν. Τοιαύτης φύσεως ἀποφθέγματα ἀποδίδονται εἰς τὸν Βίαντα διάφορα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἐφεξῆς.

Ἐρωτηθεὶς, 'Τί δύσκολον καὶ ὀχληρόν;' ἀπεκρίθη, 'Νὰ ὑποφέρῃ τις γενναίως τὰς μεταβολὰς ἀπὸ τὸ καλῆτερον εἰς τὸ χερότερον.'— 'Τί γλυκὺ εἰς τὸν ἄνθρωπον;' 'Ἡ ἐλπίς.' 'Καλῆτερον εἶναι,' ἔλεγε, 'νὰ κρίνῃ τις ἐχθροὺς παρὰ φίλους· διότι ἀπὸ τοὺς δύο ἐχθροὺς ὁ εἰς μέλλει βέβαια νὰ γένῃ φίλος· ἀπὸ δὲ τοὺς δύο φίλους ὁ εἰς μέλλει βέβαια νὰ γένῃ ἐχθρός.' 'Ἡ ζωὴ πρέπει οὕτω νὰ οἰκονομῇται, ὡς νὰ εἴχῃ τις καὶ πολὺν καὶ ὀλίγον καιρὸν νὰ ζῇ.' 'Μὴ σπειδῇς νὰ ἐπιχειρήσῃς τί· ἀλλ' ὅ,τι ἀρχίσῃς, ἐξακολουθεῖτο.' 'Λάβε τὴν φρόνησιν ὡς τὸ ἐφόδιον τοῦ ἀπὸ τῆς νεότητος εἰς τὸ γῆρας ταξιδίου· αὕτη μὲν εἶναι κτήμα ἀναφαίρετον.' Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην, ὁπότε, εἰς μίαν περὶ-

στασιν, ὅλοι, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, συνήθριζαν τὰ πολυτίμα των διὰ νὰ φύγωιν, αὐτὸς ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς θαυμάζοντας τὴν ἀδιαφορίαν του, 'Ἐγὼ πάντοτε σπῶμαι ἐπάνω μου ὅλα ὅσα ἔχω.' Λέγεται ὅτι ἔγραψε διαχιλίους στίχους περὶ τοῦ πῶς ἡδύνατο μάλιστα νὰ εὐδαιμονήσῃ ἡ Ἰωνία. Ἐφημιζέτο ὡς ἐμπειρὸς δικηγόρος· τὴν ἱκανότητα ὁμως αὐτοῦ μετεχειρίζετο πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἠκολούθησεν, ἀφ' οὗ ἐδικηγόρησεν εὐτυχῶς εἰς ἑσχατον γῆρας. Μετὰ τὸν ἀγῶνα, ἐπεστήριξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ εἰς τὸν κόλπον τοῦ ἐγγόνου του, καὶ, ἀφ' οὗ διελεύθη τὸ δικαστήριον, εὐρέθη νεκρός. Οἱ συμπολιταὶ του τὸν ἐνταφίασαν λαμπρῶς μὲ δημόσιον δαπάνην, καὶ ἀφιέρωσαν εἰς αὐτὸν ναόν, τὸν ὁποῖον ἐκάλεσαν Τευτάμιον.

ΝΗΠΙΟΙ ΚΙΝΔΤΝΟΣ.

ΧΩΡΙΚΟΣ τις, μετὰ τῆς συζύγου ἡ τῶν τριῶν αὐτοῦ τέκνων, ὑπῆγε ποτὲ νὰ περάσῃ τὸ κυλοκαίριον εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὄρη τῶν Ἀλπεων, ὅπου ὑπῆρχεν ἀφθονία τροφῆς διὰ τὰ ποιμνία του. Το μεγαλῆτερον αὐτοῦ ἀγόριον, ὄκταετής τὴν ἡλικίαν, ἦτο φρενοβλαβὲς ἐκ γενετῆς· τὸ δευτερον, πέντε χρόνων ἡλικίας, ἦτον ἀλαλον· τὸ δὲ νεώτερον, βρέφος. Ἐτυχε μίαν τῶν ἡμερῶν, τὸ πρῶτ', ν' ἀφεθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῶν ἀδελφῶν του· οἱ τρεῖς δὲ ὁμοῦ νὰ πλανηθῶσιν ἀρκετὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν καλύβην. Ὅτε ἡ μήτηρ ἐξῆλθεν εἰς ζήτησιν αὐτῶν, ἦρε μὲν τὰ δύο μεγαλῆτερα, ἀλλὰ τοῦ μικροτέρου δὲν ἠμπούρει νὰ ἀνακαλύψῃ οὐδὲν ἵχνος. Ὁ φρενοβλαβὴς παῖς ἐφαίνετο εἰς ἑκστασιν χαρᾶς, ἐνῷ ὁ βωβὸς ἐτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον. Ματαίως ἐπροσπαθοῦσιν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ νὰ μάθῃ ἐξ αὐτῶν τί ἀπέγινε τὸ τέκνον τῆς. Οὐδ' ἀπὸ τοῦ λολοῦ τὰ κωμικὰ παίγνια, οὐδ' ἀπὸ τοῦ φρονίου τοῦ φόβου δὲν ἐκαταλάμβανε τίποτε. Ὁ ἀλαλος εἶχε σχεδὸν χαμένας τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, ἐνῷ ὁ μωρὸς ἦτον ὑπὲρ τὸ σύνηδες εὐθυμὸς καὶ ζωηρός. Ἐχόρευεν, ἐγέλα, καὶ ἐχειρονόμει, ὡς νὰ ἐμιμεῖτο τὰ κινήματα ἀνθρώπου, ὅστις εἶχεν ἀρπάσῃν ἀγαπητὸν τι ὑποκείμενον, καὶ σφιγκτὰ ἐναγκαλισθῇ αὐτό. Τοῦτο ὁμως ἦτο μικρὰ τις παρηγορία εἰς τὴν ταλαίπωρον γυναῖκα, διότι ἐφαντάζετο ὅτι κανένας γνώριμος εἶχεν ἀπαντήσῃν τὰ παιδία, καὶ ἐπάρειν τὸ βρέφος. Ἀλλ' ἐνύκτωσε καὶ ἐξημέρωσε χωρὶς νὰ φανερωθῇ τίποτε περὶ τοῦ χαμένου τέκνου. Τὴν ἐπαύριον, ἐνῷ οἱ γονεῖς ἐξηκολούθουν ἀκόμη γυρεύοντες, ἐπέταξεν ἀετὸς τις ὑπεράνω αὐτῶν· εἰς τὴν θῆαν τοῦτε ὁ μωρὸς ἀνενέωσε τὰ κωμικὰ του παίγνια, ὁ δὲ βωβὸς ἐπροσκολλήθη εἰς τὸν

πατέρα του με πεφοβισμένας και αγωνιώσας κραυγὰς. Ἐγνώρισαν τώρα τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἄγριόν τι πτηνὸν εἶχεν ἀρπάσειν εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ τὸ δυστυχὲς νήπιον, καὶ ὅτι ὁ λολὸς ἔχαιρε διότι ἐκβῆκεν ἀπὸ τὴν μέσσην τὸ ἀντικείμενον τῆς ζηλοτυπίας του!

Τὴν πρωΐαν, κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦτο συνέβη, ἐκάθητο γενναῖός τις τῶν "Ἀλπεων κυνηγὸς πλησίον εἰς τὴν φωλεάν ἐνὸς ἀετοῦ, ἐλπίζων νὰ θανατώσῃ αὐτὸν ἐπιστρέφοντα. Ἀφ' ἐπερίμεινεν ἱκανὴν ὥραν, ἴδε τὸ τερατῶδες ὄρνεον βραδέως διασχίζον τὸν ἀέρα, καὶ σιμόνον πρὸς τὸν βράχον, ὅπου εἶχεν σκωδουμένην τὴν φωλεάν. Ἀλλὰ φαντάσου τὴν φρίκην αὐτοῦ, ὅτε ἤκουσε τὰ κλαύματα, καὶ διέκρινε τὴν μορφὴν βρέφους εἰς τοὺς τρομεροὺς ὄνυχας τοῦ πλησιάζοντος ἀετοῦ. Εὐθὺς ἔκαμιν ἀπόφασιν—νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ πτηνοῦ με ὁποιοδήποτε κίνδυνον, ἅμα ἤθελε καθίσειν ἐπὶ τῆς φωλεᾶς, καὶ κάλλιον νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδίον παρὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ κατασχισθῇ ἢ κομματιασθῇ ἀπὸ τὸν φρικτὸν ἄρπαγα. Με σιωπηλὴν εὐχὴν καὶ με σταθερὸν ὁμματίασμα ἔστησε τὸ τουφέκιον αὐτοῦ ὁ ὀρεινός. Ἡ πάλλα διεπέρασε κατευθεῖαν τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν καρδίαν τοῦ ἀετοῦ, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἔλαβε τὴν ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ὁ ἀτρόμητος κυνηγὸς ν' ἀρπάσῃ θριαμβευτικῶς τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν φωλεάν. Ἦτο δὲ καταπληγμένον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀετοῦ εἰς ἓνα τῶν βραχιόνων καὶ εἰς τὰς πλευράς τε, ἀλλ' ὄχι θανατηφόρος· ἢ μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀφοῦ ἐχάθη, ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ.

ΟΤΑΝ οἱ μεταλλουργοὶ σκαλίζωσι μόνην τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, τότε χῶμα εὐρίσκουσι καὶ κονιορτόν· ὅταν δὲ, σκάπτοντες, φθάσωσιν εἰς τῆς γῆς τὸ βάθος, τότε συναντῶσι τὸ καθαρόν χρυσίον. Ἐνόσω ἡμεῖς βλέπομεν τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων, ὅλην ὑπερηφανείας εὐρίσκομεν ἢ ἐπάρεγκας· ὅταν δὲ ἐμβάψωμεν τὸν νῦν ἡμῶν εἰς τὸ βάθος τῆς καταστάσεως αὐτῶν, τότε ἐξαγομιν τῆς ταπεινώσεως τὸν θησανρόν, τότε ἀγρεύομεν τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἀρετὴν, καθὼς οἱ κολυμβηταί, οἱ καταβαίνοντες εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἀλιεύουσι τὰς μαργαρίτας. Ἀνθρώπε, τί σε φροῦᾷ ἢ ἐπαίρει; ἢ εὐφρία τοῦ νοός σου; τὸ κάλλος τοῦ προσώπου σου; ἢ ἀνδρεία τοῦ σώματός σου; Μὴ βλέπῃς μόνον τὰ ἔξω, μὴ βλέπῃς μόνην τὴν τούτων ἐπιφάνειαν. Ἐὰν ταῦτα μόνον βλέπῃς, ὑπερηφανεύεσαι· βλέπε τὰ ἔσω, προσήλωσον τὸν νοῦν σου εἰς τὸ

βάθος, ἢ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ζωῆς κατάστασιν. Τότε βλέπεις ὅτι αὐτὰ εἶναι φύσει μεταβλητὰ, ἀπὸ μιᾶς ὥρας εἰς ἄλλην· τότε βλέπεις ὅτι αὐτοὶ ἐξαφανίζονται αὐτὰ ὁ θάνατος, ἢ μεταβάλλονται εἰς σκολήκων βρῶμα καὶ δυσωδίαν· τότε δὲ, γνωρίζων τὸ εἶναι σὺ ἢ τὴν εὐτέλειάν σου, καταπιέσεις τὰ φροῦματά σου διὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως, ἢ ταπεινοὺς τὴν καρδίαν σου.

Τί σε φροῦᾷ; ἢ σοφία σου, ἢ ἡ ἐπιστήμη σου; Μὴ βλέπῃς τὰ ἔξω, ἀλλὰ συλλογίζων τὰ ἔσω· μὴ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ τὸ βάθος. Ἐὰν στοχασθῇς τὰ ἔσω ἢ τὸ βάθος, βλέπεις ἀμάθειαν, καὶ οὐχὶ σοφίαν, σκότος, καὶ οὐχὶ ἐπιστήμην· βλέπεις ὅτι ὅσα καὶ αὐτοὶ οἱ νομιζόμενοι σοφοὶ γινώσκουσιν, ὡς πρὸς ἐκεῖνα ὅσα ἀγνοοῦσι, λόγον ἔχουσιν, ὅποιον αἱ μυριάδες τῶν μυριάδων πρὸς τὸ ἐν, ὅποιον μία ῥανὶς ὕδατος πρὸς ὅλην τὴν θάλασσαν. Βλέπεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ κατανοήσῃς οὐδὲ ἐνὸς μύρμηκος τὴν φύσιν καὶ τὰ ἰδιώματα· ὅθεν ταπεινοὺς τὴν ἐπαρσιν διὰ τὰ κτητὰ ἀγαθὰ σου, καὶ συντρίβεις τοῦ νοός σου τὴν ὑπερηφάνειαν.

Ἀνθρώπε, διατί αἶρεις τὰς ὀφρῦας, καὶ καυχᾶσαι ὅτι ὑπερέχεις τοὺς ἄλλους; διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ τυχερά; διὰ τὸν πλοῦτόν σου; διὰ τὰ ἀξιώματά σου; διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀρχόντων; Βλέπε βαθύτερα· αὐτοὶ στρέφει ὁ τροχὸς τοῦ κόσμου, καὶ τὸν πλοῦτόν σου σκορπίζουσιν αἱ συμφοραί, τὰ δὲ ἀξιώματά σου ἐξευτελίζει ὁ ἐξουσιαστής, οἱ δὲ προστάται σου μεταβάλλουσι γνώμην καὶ τύχην. Αὐτοὶ τέλος πάντων ἔρχεται ὁ θάνατος, καὶ ἄλλοι μὲν παραλαμβάνουσι τὸν πλοῦτόν σου, ἴσως ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους μισοὺς καὶ ἀποστρέφονται· ὡς καπνὸς δὲ ἐξουδενοῦνται τὰ ἀξιώματά σου, ἄπρακτοι δὲ διαμένοντι ὄχι μόνον οἱ προστάται καὶ φίλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς σου. Ἐρχεται ὁ θάνατος, καὶ τότε, κἂν ἔχῃς τοῦ Κροίσου τὰ τάλαντα, κἂν ἔχῃς βασιλικά ἀξιώματα, κἂν ἔχῃς πᾶσαν τὴν δόξαν τοῦ κόσμου τούτου, ἐν μόνον σάβανον σὲ μένει, καὶ τρεῖς πύχαις γῆς διὰ τὸν τάφον σου· διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέλιπεν. Ἐὰν ταῦτα στοχάζεσαι, καταβιβάζεις τὰ ὀνείματα σε κάτω εἰς τὴν γῆν, ἢ πληροῖς τὸν νοῦν σου ταπεινοφροσύνης.

Ἀνθρώπε, διατί ὑπερηφανεύεσαι, ἢ κατακρίνεις τοὺς ἄλλους ὡς ἀμαρτωλοὺς ἢ ἀπηλπισμένους; Διότι ἀπέχεις ἀπὸ τὰς κατηνόους καὶ σαρκικὰς ἀμαρτίας; Διότι νηστεύεις, ἢ προσεύχεσαι, καὶ ἐλεεῖς τοὺς πτωχοὺς; Ἀλλὰ στρέψε τὰ ὀνείματα σου εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἀνθρώπον, ὅπου ἡ ἀρετὴ θεμελιῶται. Ἐὰν ἐξετάσῃς τὰ